

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci navrhovatelky: **CPI Park Žďárek, a. s.**, se sídlem Purkyňova 2121/3, Praha 1, zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Rybářem, Ph.D., se sídlem Purkyňova 2121/3, Praha 1, proti odpůrkyni: **obec Velké Chvojno**, se sídlem Velké Chvojno 55, zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Hladíkem, se sídlem Lidická 960/81, Brno, o přezkoumání návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce Velké Chvojno ze dne 23. 3. 2022, č. j. 00515/2022/OÚ, o kasační stížnosti odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 6. 2023, č. j. 40 A 4/2023 - 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Odpůrkyně **j e p o v i n n a** uhradit navrhovatelce na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4 414 Kč k rukám jejího zástupce advokáta JUDr. Tomáše Rybáře ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelka se u krajského soudu domáhala zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce Velké Chvojno vydaného zastupitelstvem obce dne 23. 3. 2022, pod č. j. 00515/2022/OÚ (dále jen „územní plán“).

[2] Navrhovatelka vlastní pozemky parc. č. 280/1, 280/2, 280/3, 283/1, 283/2, 283/3, 283/4, 283/5, 283/9, 283/10, 284/3, 285/5 a 288, všechny v k. ú. Žďár u Velkého Chvojna. Tyto pozemky byly v předchozím územním plánu zahrnuty do plochy s funkčním využitím *výroba příměstského typu + izolační zeleň*. Návrh územního plánu je zahrnul do plochy Z_ZD_07 s funkčním využitím *plochy pro průmyslovou výrobu a sklady – lehký průmysl* s podmínkou, že zastavění pozemků musí předcházet zpracování územní studie. Po společném jednání došlo ke změně a navrhovatelčiny pozemky byly zahrnuty do nezastavitelné plochy s funkčním využitím *plochy zemědělské*. Tím došlo podle navrhovatelky ke znemožnění realizace zamýšlené výstavby průmyslově-skladovacího areálu a ke značnému snížení hodnoty pozemků. Navrhovatelka proto ke krajskému soudu podala návrh na zrušení územního plánu.

[3] V návrhu namítala, že územní plán je založený na nedostatečně odůvodněných stanoviscích dotčených orgánů, dále že nepřiměřeně zasahuje do jejího vlastnického práva a že v něm odpůrkyně opomněla posoudit její alternativní návrh na využití předmětné plochy ke stavbě fotovoltaické elektrárny.

[4] Krajský soud shledal návrh důvodným, a proto územní plán v rozsahu navrhovatelčiných pozemků zrušil a ve zbytku návrh zamítl. V odůvodnění uvedl, že stanoviska dotčených orgánů považuje za dostatečně odůvodněná, neboť jsou z nich patrné důvody, pro které se tyto orgány negativně vyslovily k existenci plochy pro průmyslovou výrobu a sklady – lehký průmysl. Krajský soud připustil, že jednotlivé dílčí závěry nejsou podrobně odůvodněny, zásadním však shledal, že se nejednalo o striktní konstatování nesouhlasu s vymezením předmětné plochy. Ani absence podkladů pro závěry dotčených orgánů ve stanoviscích podle krajského soudu nezpůsobuje jejich nepřezkoumatelnost, neboť navrhovatelka v námitkách ani v samotném návrhu na zrušení územního plánu nijak nerozporuje konkrétní závěry správních orgánů o výskytu zvláště chráněných živočichů či jejich jiné závěry. Stanoviska dotčených orgánů, na základě kterých odpůrkyně v územním plánu vypustila funkční vymezení plochy pro průmyslovou výrobu a sklady – lehký průmysl, proto označil za zákonná. Ze stejného důvodu pak shledal zákonným i negativní stanovisko SEA.

[5] Krajský soud dále zdůraznil, že ke změně způsobu využití plochy, do které jsou zahrnuty navrhovatelčiny pozemky, došlo až v reakci na stanoviska dotčených orgánů vydaná po společném projednání návrhu územního plánu, ve kterém se stále počítalo s původním využitím plochy k průmyslové výrobě a skladování. Až v okamžiku veřejného projednání upraveného návrhu územního plánu se tak navrhovatelka poprvé dozvěděla, že její pozemky budou zahrnuty do plochy s funkčním využitím plochy zemědělské. Na toto zjištění řádně reagovala podáním včasných námitek, ve kterých uplatnila alternativní návrh na vymezení funkčního využití pozemků, které by umožnilo umístění fotovoltaické elektrárny. Vlastník pozemků sice podle krajského soudu nemá v rámci územního plánování právo na to, aby jeho pozemky byly zahrnuty do plochy s konkrétním funkčním využitím, avšak v daném případě došlo až v průběhu procesu úpravy návrhu územního plánu k zásahu do vlastnického práva navrhovatelky v důsledku vzniku dosud neexistujících limitů užívání jejích pozemků. Z tohoto důvodu byla odpůrkyně povinna řádně se vypořádat i s alternativním návrhem předloženým při první možné

pokračování

příležitosti, která se navrhovatelce po prvním veřejném projednání územního plánu naskytla.

[6] Krajský soud poukázal na to, že odpůrkyně si k této otázce vyžádala sdělení od některých dotčených orgánů v rámci konzultací, z nichž však nevyplynulo, že by bylo vyloučeno alespoň na části rozsáhlého území přesahujícího 37 ha umístit plochu, jejíž funkční využití by umožňovalo umístění fotovoltaické elektrárny. Otázka, zda by charakter této stavby (umístění na stojanech) umožňoval její realizaci i navzdory výskytu chráněných živočichů, zůstala podle krajského soudu nezodpovězená. Sdělení dotčených orgánů v rámci těchto konzultací nepovažoval krajský soud za stanoviska ve smyslu § 4 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), jejichž obsah by byl pro územní plánování závazný. Odpůrkyně proto nemohla alternativní návrh zamítnout jen s poukazem na výsledek konzultací a s pouhým předpokladem, že by řádně vydaná stanoviska dotčených orgánů byla negativní i ve vztahu k této stavbě. Krajský soud zdůraznil, že není možné založit odůvodnění rozhodnutí o námitkách uplatněných podle § 54 stavebního zákona na spekulacích o závěrech dotčených orgánů, které řádná stanoviska k dané otázce nevyhotovily. Strohá a mimoprocesně opatřená sdělení dotčených orgánů, z nichž nevyplyvá, proč by alternativní využití nemohlo být vztaženo alespoň na část dotčené plochy, proto nemohou řádná stanoviska nahradit.

[7] Zamítnutí alternativního návrhu však podle krajského soudu nemohla odpůrkyně odůvodnit ani pomocí argumentace ohledně nákladnosti, doby trvání a složitosti řádného projednání případné změny územního plánu spočívající v zahrnutí alternativního návrhu do návrhu územního plánu. Přijímání územního plánu je totiž dlouhotrvající proces, v němž musí být váženo velké množství skutečností a dotčených práv. Krajský soud poukázal rovněž na to, že s opakovaným společným a veřejným projednáním územního plánu po jeho průběžných změnách počítá i samotná právní úprava. Poznamenal také, že proces přijímání územního plánu probíhal dosud lineárně bez opakování jednotlivých fází a že navrhovatelka uplatnila své námitky při první příležitosti, a proto se z její strany nejednalo o zdržovací taktiku či snahu protahovat proces jeho přijímání. Krajský soud proto uzavřel, že odpůrkyně řádně neodůvodnila, proč alternativní návrh zamítla, čímž se dopustila pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost samotného územního plánu.

II. Kasační stížnost a vyjádření navrhovatelky

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala odpůrkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uplatnila důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítá v ní, že navrhovatelka svůj alternativní návrh odůvodnila pouze rámcově a značně abstraktně, neuvedla jeho bližší parametry a ani nevysvětlila, proč má za to, že negativně neovlivní ochranu vody, ochranu zvláště chráněných živočichů a ochranu krajiny a krajinného rázu. Domnívá se, že není jejím úkolem, aby v tomto ohledu suplovala navrhovatelčinu úlohu a domýšlela za ní jednotlivé aspekty jejího neproověřeného záměru.

[9] Stěžovatelka má také za to, že důvody, pro které nevyhověla alternativnímu návrhu, z rozhodnutí o námitkách zcela jasně vyplývají a že se s alternativním návrhem řádně vypořádala. Stěžejním důvodem byl rozpor s jednotlivými zájmy, které chrání dotčené

orgány. Negativní stanoviska či vyjádření dotčených orgánů však byly pouze jedním z důvodů nevyhovění této části námitky. Dalším důvodem byla snaha vyhnout se zbytečnému prodlužování doby pořizování územního plánu a růstu nákladů s tím spojených. Tuto snahu měl přitom krajský soud vyhodnotit jako relevantní, neboť je v souladu se zásadou rychlosti, hospodárnosti a procesní ekonomie.

[10] Přestože stanoviska opatřená podle § 50 odst. 2 stavebního zákona nemohla reflektovat alternativní návrh, je z nich podle stěžovatelky zřejmé nejen to, že dotčené orgány nesouhlasí s průmyslovým využitím dané plochy, ale rovněž to, že tato plocha musí zůstat nezastavitelná. Alternativní návrh přitom vyžaduje obdobné vymezení plochy, neboť nabízí jen jiný způsob průmyslového využití území, což z povahy věci vylučuje, aby bylo skutečně možné jej považovat za návrh alternativní.

[11] Stěžovatelka dále poukazuje na to, že pokud některé dotčené orgány neuplatnily k návrhu rozhodnutí o námitkách svá stanoviska, má se podle § 53 odst. 2 stavebního zákona za to, že s tímto návrhem souhlasí. Domnívá se také, že se v případě orgánu ochrany přírody a orgánu ochrany zemědělského půdního fondu (Krajského úřadu Ústeckého kraje) nejednalo o pouhá neformální vyjádření, nýbrž o stanoviska k žádosti pořizovatele územního plánu o „konzultaci/stanovisko“ k navrhovatelčině námitce. Stanovisko orgánu ochrany přírody přitom jednoznačně nepřipouští alternativní záměr. Stanovisko orgánu ochrany zemědělského půdního fondu sice připouští, že realizace fotovoltaické elektrárny představuje méně závažné důsledky pro zemědělský půdní fond, avšak zároveň uvádí, že nové stanovisko by bylo možné vydat až na základě přepracovaného návrhu územního plánu. Je však nejisté, zda by toto stanovisko bylo kladné.

[12] Stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem ani v tom, že záznam konzultace nemůže být podkladem pro rozhodnutí o námitkách. V tomto případě totiž z vyjádření dotčených orgánů, respektive z jejich (již vydaných) stanovisek vyplývá, že nová stanoviska by byla negativní i ve vztahu k alternativnímu záměru. Má proto za to, že závěr krajského soudu je v tomto ohledu přepjatě formalistický a vede ke zbytečným průtahům při pořizování územního plánu.

[13] Namítá také, že není její úlohou, aby jako pořizovatelka územního plánu hodnotila, zda lze plochy s funkčním využitím umožňujícím umístění fotovoltaické elektrárny vymezit alespoň na části navrhovatelčiných pozemků. Takový návrh ostatně navrhovatelka v průběhu pořizování územního plánu ani nevznesla. Navíc ze stanoviska Krajského úřadu Ústeckého kraje jakožto orgánu ochrany přírody je zřejmé, že pro zachování kriticky ohroženého druhu střevlíka zlatitého je třeba celou předmětnou plochu zachovat jako nezastavitelnou.

[14] Navrhovatelka se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry napadeného rozsudku. Uvedla, že za přepjatý formalismus nelze označit požadavek krajského soudu, aby stěžovatelka postupovala při pořizování územního plánu v souladu se zákonem a přijala proporcionální řešení. Tento požadavek je podle ní o to naléhavější, jestliže má být dosavadní využitelnost pozemků soukromého vlastníka znemožněna a tím významně zasaženo do jeho vlastnického práva. Má také za to, že stěžovatelka svůj postup nemůže obhájit ani odkazem na zásadu rychlosti, hospodárnosti a procesní ekonomie. V dodržování

pokračování

zákona totiž nelze spatřovat zbytečné průtahy. Navrhovatelka rovněž nesouhlasí s kasační námitkou, že z neformálního vyjádření orgánu ochrany přírody k žádosti o konzultaci/stanovisko zcela jednoznačně vyplývá negativní stanovisko k alternativnímu návrhu na vymezení plochy umožňující umístění fotovoltaické elektrárny. Naopak z něj vyplývá, že alternativní návrh je možný, jestliže se dodatečně vyhodnotí jeho vlivy na životní prostředí. Stěžovatelčiným úkolem bylo přijmout proporcionální řešení a do vlastnického práva dotčených osob zasáhnout co nejméně. Byla proto povinna zjistit stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, což se jí však podle navrhovatelky nepodařilo. Nejvyššímu správnímu soudu proto navrhla, aby kasační stížnost jako nedůvodnou zamítla.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a v rozsahu uplatněných námitek. Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Jedinou kasační námitkou je v předložené věci otázka, zda stěžovatelka přezkoumatelně odůvodnila, proč nevyhověla návrhu na takové funkční využití dotčené plochy, které by umožňovalo umístit na navrhovatelčiných pozemcích fotovoltaickou elektrárnu.

[17] Zákonost územně plánovací dokumentace je třeba podle ustálené judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu posuzovat v kontextu práva obce na samosprávu, které zahrnuje i právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ. Územní plán je (politickým) uvážením obce v přístupu k vlastnímu rozvoji a projevem práva na samosprávu územního celku, jemuž předchází vážení řady různých, často i odlišných či protichůdných soukromých i veřejných zájmů. Výsledek tohoto uvážení, respektive upřednostnění některých zájmů před jinými nesmí nahodile, svévolně či excesivně zasahovat do základních práv osob, jichž se dotýká. Soudy se tedy při hodnocení zákonosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti, neboť nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonu se neprotivících rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci. Ke zrušení územního plánu tak soud přistoupí pouze tehdy, byl-li zákon v průběhu procesu přijímání územního plánu či vlastní zvolenou podobou územní regulace porušen v nezanedbatelné míře, tj. v intenzitě zpochybňující zákonost vydaného opatření obecné povahy (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11 či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2021, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103, č. 2552/2012 Sb. NSS, ze dne 20. 4. 2022, č. j. 10 As 226/2019 - 51, nebo ze dne 26. 6. 2024, č. j. 3 As 24/2023 - 44).

[18] Krajský soud zrušil územní plán v rozsahu navrhovatelčiných pozemků, neboť shledal, že v této části je jeho odůvodnění nepřezkoumatelné. Stěžovatelka má za to, že tento závěr krajského soudu je přepjatě formalistický, neboť námitka, kterou podle krajského soudu dostatečně nevypořádala, byla formulována velmi obecně, a proto nebyla povinna se jí zabývat jinak než rovněž obecně. Domnívá se také, že uvedla dostatečné důvody, proč námitce nevyhověla a svou úvahu podložila podklady, které nebyly pořízeny mimoprocesně a z nichž jednoznačně vyplývá, že dotčená plocha musí zůstat nezastavitelná.

[19] Stěžovatelka má pravdu v tom, že podrobnost odůvodnění rozhodnutí o námitkách je přímo odvislá od podrobnosti a kvality uplatněných námitek. Platí, že čím obecněji je námitka formulována, tím obecnější může být i odůvodnění rozhodnutí o této námitce v územní plánu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 8. 2020, č. j. 6 As 270/2019 - 42, uvedl, že *„jestliže dotčená osoba vyslovila pouze nesouhlas se zásahem do vlastnického práva bez bližšího vysvětlení, pak odpůrce není povinen domýšlet za ni všechny možné myslitelné výtky vůči zvolenému řešení. Své povinnosti dostojí i stručnou obhajobou závažnosti veřejného zájmu, jež navrhované funkční zařazení pozemku sleduje. Je jistě chybou, když odpůrce toto odůvodnění nevztáhne výslovně k podané připomínce, správní soud nicméně může důvody pro vypořádání připomínky nalézt v jiných částech územního plánu.“* V předložené věci však uplatněná námitka nespočívala v pouhém nesouhlasu s návrhem územního plánu. Navrhovatelka sice bez bližšího vysvětlení uvedla, že výstavba fotovoltaické elektrárny není buď vůbec, anebo pouze v zanedbatelném rozsahu způsobila negativně ovlivnit oblast zemědělského půdního fondu, ochrany vody, ochrany zvlášť chráněných živočišných druhů, ochrany krajiny a krajinného rázu, avšak současně poukázala na jiný veřejný zájem, který může konkurovat veřejnému zájmu na ochraně uvedených oblastí – na energetickou strategii České republiky a celé Evropské unie (tzv. Green deal), která předpokládá masivní rozvoj ekologicky šetrných zdrojů energie a na skutečnost, že se připravuje legislativa pro tzv. agrofotovoltaiku, která má na zemědělské využití půdy, na níž je instalována, jen minimální nebo dokonce kladný vliv. Jako příklad pozitivního vlivu uvedla zastínění či boj proti suchu a doplnila, že tento způsob výroby elektrické energie umožňuje současné plnohodnotné využití zemědělské půdy pro zemědělské účely.

[20] Na takto formulovanou námitku stěžovatelka reagovala tvrzením, že se jedná o zcela odlišný záměr na využití, který nebyl v rámci dosavadního pořizování územního plánu ani ve vyhodnocování vlivů na životní prostředí prověřován a že vymezení požadovaného funkčního využití dotčené plochy by si vyžádalo podstatnou úpravu návrhu územního plánu, úpravu vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území a v rozsahu těchto úprav pak opakované veřejné projednání návrhu územního plánu. Dále uvedla v podstatě již jen to, že s ohledem na výsledky předběžných konzultací s dotčenými orgány lze důvodně předpokládat, že by jejich stanoviska k návrhu na takové funkční využití, které by umožnilo umístit na pozemky fotovoltaickou elektrárnu, byla negativní, stejně jako názor obyvatel obce a širší veřejnosti, jejichž připomínky k původnímu návrhu zastavitelné plochy Z_ZD_07 (plochy pro průmyslovou výrobu a sklady – lehký průmysl – pozn. NSS) obsahovaly požadavek na zachování nezastavěného území, přírodního charakteru území a krajinného rázu. K rozvoji ekologicky šetrných zdrojů energie uvedla, že je třeba je podporovat tam, kde nedochází k tak závažným střetům s přírodními a krajinnými hodnotami v území, jako je tomu podle ní v daném případě. Posledním důvodem pro zamítnutí navrhovatelčiny námítka pak byla již jen obava ze značného navýšení finančních nákladů a prodloužení procesu pořizování územního plánu se zcela nejistým či důvodně předvídaným negativním výsledkem.

[21] Deficit takto formulovaného odůvodnění spočívá především v tom, že stěžovatelka pouze předpokládá, že dotčené orgány a veřejnost by s tímto funkčním využitím dané plochy nesouhlasily. V kasační stížnosti sice uvádí, že z vyjádření dotčených orgánů vyplývá

pokračování

jejich rozhodný nesouhlas, který lze navíc dovodit i ze stanovisek, jež vedla ke změně původně navrhovaného funkčního využití (plochy pro průmyslovou výrobu a sklady – lehký průmysl), avšak tak tomu není. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že dotčené orgány v těchto vyjádřeních nevyklučují funkční vymezení plochy umožňující na pozemcích umístit fotovoltaickou elektrárnu, pouze poukazují na nutnost chránit kriticky ohrožený živočišný druh, zemědělský půdní fond a krajinný ráz a avizují, že k případné změně návrhu územního plánu uplatní svá stanoviska. Ze závazných stanovisek dotčených orgánů k původnímu návrhu územního plánu vyplývá pouze nesouhlas s funkčním vymezením dané plochy pro průmyslovou výrobu a sklady – lehký průmysl. Nesouhlas s funkčním vymezením pro fotovoltaické elektrárny z nich však jednoznačně dovodit nelze. Jde totiž o zcela odlišný typ stavby, který navíc v případě agrofotovoltaiky ani nevyžaduje zastavění celého pozemku, a proto závěry těchto stanovisek nejsou pro dané funkční vymezení přenositelné. Problematické na celém odůvodnění rozhodnutí o této námitce je, že neumožňuje přezkoumat, zda přijatá územní regulace je ve vztahu k navrhovatelce a jejímu vlastnickému právu přiměřená. Na tuto otázku přitom neposkytuje odpověď ani ta část odůvodnění rozhodnutí o námitce, v níž stěžovatelka uvádí, že ekologicky šetrné zdroje energie je třeba podporovat tam, kde nedochází k tak závažným střetům s přírodními a krajinnými hodnotami v území. Toto stručné odůvodnění totiž nijak nevysvětluje, nakolik je požadované funkční vymezení dané plochy s uvedenými hodnotami opravdu v konfliktu. S ohledem na požadavek proporcionality územní regulace nelze souhlasit ani s argumentací, že závěry krajského soudu jsou příliš formalistické a že pouze prodlouží a prodraží celý proces pořizování územního plánu.

[22] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že odpověď na tuto otázku nenašel ani v jiných částech odůvodnění územního plánu. V části D územního plánu se stěžovatelka věnuje energetické koncepci a ve snaze eliminovat riziko ohrožení krajinného rázu a ekologických poměrů označuje za nepřipustné takové formy výstavby areálů výroby energie z obnovitelných zdrojů, které jsou realizovány na dosud nezastavěných pozemcích a v jednodúčelové formě. Dále v této části uvádí, že stávající systém zásobování elektrickou energií je stabilizovaný, vyhovuje i pro návrhové období a bude zachován. Stěžovatelka však nemůže omezit navrhovatelčino vlastnické právo k dotčeným pozemkům pouze obecným odkazem na minimalizaci uvedeného rizika, aniž by předtím posoudila reálný vliv fotovoltaické a agrofotovoltaické elektrárny na okolí.

[23] Stěžovatelka se konečně mylí i v tom, že není jejím úkolem hodnotit, zda lze požadované funkční využití pozemků vymezen alespoň na části dotčené plochy, jestliže navrhovatelka takový návrh v námitce nevznesla. I tato otázka úzce souvisí s proporcionalitou přijatého řešení, a je proto nezbytné posoudit, zda je k ochraně přírodních a krajinných hodnot nezbytně nutné zachovat celou plochu jako plochu zemědělskou, či zda lze na její části umožnit výstavbu ekologicky šetrných zdrojů energie.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatelka byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[26] Navrhovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem, a náleží jí proto odměna za zastupování (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). V řízení o kasační stížnosti učinil její zástupce jeden úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. D) advokátního tarifu]. Za to mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. D) advokátního tarifu, ve znění účinném ke dni 31. 12. 2024, ve spojení s § 7 bodem 5 téhož předpisu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu v téže znění). Celková odměna za zastupování činí částku ve výši 3 400 Kč. Zástupce navrhovatelky je plátcem DPH, tato částka se proto zvyšuje o 21% DPH (714 Kč). Celková náhrada nákladů řízení tedy představuje částku 4 114 Kč. Stěžovatelka je povinna ji navrhovatelce zaplatit k rukám jejího zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. ledna 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu